

Така тѣ пазятъ на Дунава.

Небето е облачно, мѣсеца се не види. Небесната луна се уплашила отъ земниятъ кръстъ и се скрила задъ мъгливитѣ облаци; само звѣздитѣ тукъ-тамъ ще свѣтнатъ като ясно око и изново ще се забулятъ съ облачнитъ яшмакъ; тѣ сжщо сж любопитни, но се криятъ подъ покривало, като че ли и тѣ сж се омюсюманили въ зарема на мѣсеца. Не е удивително че надъ тѣзи земя, подвластна на мюсюманскитѣ скиптръ, гордо виси мюсюманското небе, за да съхрани въ цѣлостъ всичкото здание на мюсюманството — Исляма на Аллаха всеогущий, на Аллаха грозний.

Дунавъ утихна предъ утринната заря, птицитѣ още спятъ, а лѣнливитѣ риби се протягатъ на дъното на рѣката и се търкалятъ отъ една страна на друга по мѣккитѣ пѣсакъ.

Отъ Зимнишкитѣ брѣгове отплуваха нѣколко лодки. Румжнскитѣ милиционери и пограничнитѣ стражари помогнаха на людитѣ да насѣдатъ въ лодкитѣ и тикваха лодкитѣ въ водата. Тръгна войската на двамата вѣйводи и съ тѣхъ дѣвойката Мария. Това бѣше българската армада, испратена отъ невидимото правителство противъ видимото. Когато възстанишицитѣ слѣзаха на отоманскитѣ брѣгъ милиционеритѣ и стражаритѣ изгърмѣха съ карабинитѣ, послѣ което първитѣ възсѣднаха конѣтѣ и припуснаха съ всичка сила къмъ Букурещъ и къмъ Гюргево. Захванаха да играятъ телеграфитѣ: нападение, нападение на отоманското господарство, на земята на султана, ленинитѣ владѣтели на Румжния! Вѣрнитѣ вассали не можали да противостоятъ на такава мощна сила, не можали да я задържатъ, защото Румжнитѣ имали само двѣ хиляди пѣхота и конница, съ два топа и трима полковници. Не можали и за това бунтовниците прѣминали Дунава; — нападение ужасно! Но вѣрний и прѣданный князь — господаръ праща извѣстия за измѣната, за такова нечувано нападение на Русукъ и на Стамбулъ. Нека султанскитѣ войски се сражаватъ, да рас-